



## 54. Raamattuluento: Nöyrä ja särjetty henki

Alkurukous/tervetuloa.

### Alkusanat

Tämänkertaisena luentoaiheena on: Nöyrä ja särjetty henki. Se otsikko tuli minulle yhtäkkiä jouluaattona. Luento on sitten ajateltu, mietiskely ja rukoiltukin. Kun uuden kirjoittamisaiheen saa, ei aluksi tunnu keksivän mitä siitä kirjoitetaan. Sitten alkaa jo mieleen tulla raamatunkohtia aiheesta ja niin työ voi alkaa.

On yhä kirjoitettava näitä luentoja, vaikka voimavarat eivät sitä aina niin sallisikaan. Oikeastaan edellytyksiä ei nyt edes ole. Tarvitsen siis apua, rukousapuakin. Kaikella on varmaankin tarkoituksensa. Kaikki selviää aikanaan. Herra ei vain kysy koskaan: ”Jaksatko?” Hän säättää voimavarat.

Mutta tämän pienen sivuepisodin jälkeen menemme itse aiheeseemme.

### Keitä he ovat?

Aina on ollut olemassa erityinen joukko, joka on pantu liikkeelle, ja joka on alkanut etsiä jotakin. Aluksi he eivät tiedä mitä etsiä ja miksi. Mutta Herra tietää, että nyt etsitään yhteyttä häneen, Elämän Herraan. Mutta miksi juuri tuo joukko lähti liikkeelle ja alkoi etsiä Herran kasvoja? Tämä joukko ei edes tuntenut tuolloin häntä kovin hyvin - Kristusta. Ehkäpä juuri siksi he ovat liikkeellä. Tämä kaikki tapahtui, koska Herra herätti heidät. He alkoivat nyt nähdä oman tilansa oikein ja -kauhistuivat. Niin se matka alkoi. Muut ihmiset, heräämättömät, eivät näe tilaansa, eivätkä myöskään etsi. He vain ovat.

Heränneiden ja etsivien joukkoon kuuluu monenlaisia, monen ikäisiä ja eri asemista lähteneitä sieluja. Heihin on synnytetty ylhäältä sama, yhteinen henki: nöyryyden ja särkyneisyyden henki. Eivät he tosin itse sellaisesta mitään tiedä. He pitivät yleensä itseään huonoina ihmisinä, syntien kiusaamina ja niin kuin sanonta kuuluu: vaivattuina. Se, minkä he varmasti todeksi tietävät on yhteinen ahdistus, huono omatunto, voimattomuus, masennus, omien mahdollisuuksien menettäminen ja pelko kadotukseen joutumisesta. Ahdistusten syitä on siis monia. Lisäksi on elämä voinut kohdella kaltoin. Kaikenlaista on sattunut. Jotakin hyvin tärkeää yhtäkkiä puuttui, ja se sai mielet levottomiksi. Jotakin vielä puuttui. Tällaista siihen kuuluu, uuteen elämäntilanteeseen. Mitä se on? Mikä tuli? Eipä muuta kuin että Herra alkoi nöyryyttää ihmistä, särkeä häntä. Hieno saviruukku on menossa rikki. Itkien moni lähtee liikkeelle. He itkevät usein lohduttoman itkua, vai pitäisikö sanoa lohduttamattoman itkua. Ja tämä kaikki on aivan välttämätöntä. Kaikki Jumalan ihmiset ovat selästä tuskaa kokeneet. Myös itse Jumalan Poika koki sen. ”Hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, aina ristinkuolemaan asti” (Fil. 2:8). ”Ja lihansa päivinä hän väkevällä huudolla ja kyynelillä uhrasi rukouksia ja anomuksia sille, joka voi hänet kuolemasta pelastaa; ja hänen rukouksensa kuultiin hänen jumalanpelkonsa tähden. Ja niin hän, vaikka oli Poika, oppi siitä, mitä hän kärsi, kuuliaisuuden” (Hepr. 5:7,8). Ei säästänyt Jumala Poikaansaakaan: meidän tähtemme tuomitua. Siksi hänestä tuli syntisten ystävä ja Vapahtaja, että kaikki uskaltaisivat tulla hänen luokseen. Hänestä sanotaan: ”Ei hän riitele eikä huuda, ei hänen ääntänsä kuule kukaan kaduilla. Särjettyä

*ruokoa hän ei muserra, ja suitsevaista kynttilänsydäntä hän ei sammuta, kunnes hän saattaa oikeuden voittoon.*” (Matt. 12:20). Jotta tulisimme täällä ajassa hänen kaltaisekseen, meitäkin nöyryytetään, ja meitä koskevat samat ahdistukset Kristuksen kanssa. Laulussa ”Saviruukku” sanotaan: *”Olen särkynyt, saviruukku pala palalta murtui pois. Vain ihmettelin ja itkin, en millään murtunut ois. Sinä, Herra, minut murskasit, vaan talletit kaikki palat...”* Juuri tätä kokee ihminen, jota Herra on alkanut kutsua seuraansa. Tässä koulussa koetaan mentävän murskaksi. Jäljelle jää vain itku ja hätä. Mutta virvoituksen aika voi olla jo tulossa. Elämä odottaa jossakin. Herra johtaa murtamansa ihmisen johonkin joukkoon, tai yksityisen ihmisen luo, missä tunnetaan tuo Herran antama hätä. Tuolloin ei apu enää kovin kaukana ole. *”Sillä näin sanoo Korkea ja Ylhäinen, jonka asumus on iankaikkinen ja jonka nimi on Pyhä: Minä asun korkeudessa ja pyhydessä ja niitten tykönä, joilla on särjetty ja nöyrä henki, että minä virvoittaisin nöyrien hengen ja saattaisin särjettyjen sydämet eläviksi”* (Jes. 57:15). Usein tie Herran luo on kivinen ja takkuinen. Kyyneleitä, kyyneleitä se tie on useimmiten täynnä. Mutta siitä seuraa myös paljon hyvää ja siunattua, sillä: *”Kun he käyvät Kyynellaakson kautta, he muuttavat sen lähteitten maaksi, ja syyssade peittää sen siunauksilla”* (Ps. 84:7). *”Jotka kyynelin kylvävät, ne riemuiten korjaavat. Jotka itkien menevät kylvämään vakkaansa kantaen, ne riemuiten palaavat kotiin lyhteet sylissään.”* (Ps. 126:5). Kyynellaakson ja itkun jälkeen seuraa, jos Herran tahto toteutuu, suuri ilo.

### **Ketkä eivät lähde?**

Portti elämään on ahdas. Harva sen löytää. Miljoonat menevät virran mukana muualle. Tuolloin ei ole huolta sielusta. Monet heistä ovat kuitenkin ahtaan portin edustalla. Siinä he seisoskelevat, jopa asustavat. Keitä he sitten ovat, nämä ihmiset? He ovat uskontoväkeä. Suurin osa ihmiskunnasta on tällaista uskontoväkeä. Uskonnollinen ihmiskunta on suuret maailmanuskonnot luonut. Ikävä jostakin paremmasta, näky jostakin tulevasta hyvästä, on monet uskonnot synnyttänyt. Tango Satumaa alkaa monelle tutuilla sanoilla: *”Aavan meren tuolla puolen jossakin on maa missä onnen kaukorantaan laine liplattaa.”* Ihmisen kaipuusta ja ikävästä se kertoo. Joku tiesi kertoa että tuota tangoa on ehdotettu Siioin virsiin, koska siinä on sama henki. Taisi olla kuitenkin vitsi. Kaikissa ihmisissä on iankaikkisuuskaipuu. *”Kaiken hän on tehnyt kauniisti aikansa, myös iankaikkisuuden hän on pannut heidän sydämeensä; mutta niin on, ettei ihminen käsitä tekoja, jotka Jumala on tehnyt, ei alkua eikä loppua”* (Saarn. 3:11). Mutta jos ei ole saatu oikeaa opetusta Jumalan tuntemisesta, rakennetaan monenlaisia pakanauskontoja. Niissä vain ei tunneta Elävää Jumalaa. Ja kuitenkin etsitään jotakin, jotakin. Nämä uskonnonharjoittajat uhraavat uhreja, joista ei le mitään hyötyä. Uhrautaan eläimiä, jopa ihmisiä: lapsia ja viattomia sieluja. Pakanajumalat vaativat uusia ja uusia uhreja.

Ahtaan portin luona on siis paljon ja monenlaista kansaa eri uskonnoista. Kristittyjäkin siellä on toimeettomana seisoskelemassa. Tämä kristittyjen joukko ei osaa sisälle avatusta ovesta. Heitä on jopa varoitettu menemästä sisälle. *”Mutta voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun suljette taivasten valtakunnan ihmisiltä! Sillä itse te ette mene sisälle, ettekä salli meneväisten sisälle mennä”* (Matt. 23:13). Näitä opettajia vilisee kansan keskellä, myös meidän kansamme keskuudessa.

Mutta siinä he seisoskelevat. Moni on mielestään oikeassa. Moni arvelee olevansa nöyrä ja vilpittön. Moni sanoo uskovansa Jumalaan, ainakin johonkin jumalaan. Silti he seisoskelevat portin ulkopuolella. Ja joukon opettajat vahtivat, ettei vain kukaan pääse sisälle. He pitävät sellaista jopa lahkolaisuutena ja hurmahenkisyytenä. He ovat niin viisaita. Jumala pilkkaa heidän viisauttaan. Hän näkee sen kaiken ihmishulluutena. *”Minä hävitän viisasten viisauden, ja ymmärtävääisten ymmärryksen minä teen mitättömäksi”. Missä ovat viisaat? Missä kirjanoppineet? Missä tämän maailman älyniekat? Eikö Jumala ole tehnyt maailman viisautta hullutukseksi?”* (1. Kor. 1:19,20).

Moni tämän näennäisviisaan joukon ihmisistä kivittelee niitä, jotka kaiken vastustuksen, kaiken mahdottomuudenkin keskellä ovat kerta kaikkiaan pakotettuja menemään sisälle. Pilkkakirveet heiluvat ja ivalaulu raikuu ja kaikuu ovipielessä. Moni menee häväistynä tuon veräjän läpi, mutta ovat onnellisia läpi päästyään. Läpi meni kerran myös Saulus Tarsolainen, kun Herra hänet pudotti rat-

sun selästä ja sokaisi näkemättömäksi. Opetuslapsi Ananias sai opastaa sokean fariseuksen läpi ahtaan portin.

*”Mutta Johannes Kastajan päivistä asti on hyökätty taivasten valtakuntaa vastaan, ja hyökkääjät tempaavat sen itselleen”* (Matt. 11:12). Monella tavoin on tätä Jeesuksen sanaa selitetty. Kuitenkin moni menee sisälle kuin väkisin, vaikka kaikki tosiseikat ovat vastaan. Pimeyden ruhtinas on vastaan. Maailma on vastaan. Oma liha on vastaan. Jumalan pyhä lakikin on vastaan. Kaikki ovat vastaan. Silti moni nöyryytetty ja särjetty sielu menee sisälle. Ylpeät ja luulohurskaat, monet jotka tämän maailman ruhtinas on sokaissut, jäävät ulkopuolelle. Mutta Jeesus sanoo: *”Autuaita ne, jotka pesevät vaatteensa: he pääsevät syömään elämän puusta ja saavat mennä porteista sisälle kaupunkiin. Ulkopuolelle jäävät koirat ja noidat, irstailijat, murhaajat ja epäjumalien palvelijat ja kaikki, jotka rakastavat valhetta ja noudattavat sitä.”* (Ilm. 22:14,15). Häätäntyneille sieluille Herra sanoo toivontäyteiset sanat: *”Mutta minä katson sen puoleen, joka on nöyrä, jolla on särjetty henki ja arka tunto minun sanani edessä”* (Jes. 66:2).

Sanassa sanotaan myös näin: *”Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon”* (Jaak. 4:5,6). *”Ja sinä pelastat nöyrän kansan, mutta sinun silmäsi ovat ylpeitä vastaan, sinä alennat heidät”* (2. Sam. 22:28). Nöyryys ja särkyneisyys ja vastaavasti ylpeä henki, ovat vastakkaisia ihmissydämen tiloja. Ja nämä ratkaisevat iankaikkisen kohtalon: nöyryys tai ylpeys. Monet pääsevät sisälle, vaikka eivät sitä kokeneet millään tavoin ansaitsevansa. He menevätkin sinne armosta. Jumala heidät nöyryytti ja särki. Ja siksi hän otti heidät lapsikseen. He ovat armahdettuja sieluja.

### Miksi joku palaa takaisin?

Surullista: osa portin läpi kulkeneista palaa kuitenkin takaisin maailmaan, takaisin omiin puuhiinsa. Miksi? Ehkä maailmanmielisyys voitti sieluja takaisin. He kai rakastuivat uudelleen tähän maailmaan kuten opetuslapsi Demas, Paavalin työtoveri aikoinaan. Suruissaan Paavali totesi: *”Demas on tähän maailmaan mieltynenä jättänyt minut ja lähtenyt Tessalonikaan”* (2. Tim. 4:10). Paljon onkin Tessalokaan lähteneitä ja sille tielle jääneitä. Ehkä todellinen syy lähtöön oli myös se, että sydän ei ollut pohjiaan myöten nöyrytynyt eikä särkynyt. En tiedä. Mutta Herra Jumala sen tietää ja kutsuu silti heitäkin takaisin: *”Palatkaa takaisin, te luopuneet lapset, sanoo Herra, sillä minä olen ottanut teidät omikseni, ja minä noudan teidät, yhden ainoankin kaupungista ja kaksi sukukunnasta, ja tuon teidät Siioniin. Ja minä annan teille paimenet oman sydämeni mukaan, ja he kaitsevat teitä ymmärryksellä ja taidolla.”* (Jer. 3:14,15).

Hän on kaiken armon Jumala. Siksi hän on antanut meille Hyvän Paimenen, hellän ja armollisen. Hän antoi meille Jeesuksen Kristuksen. Hän sanoo itsestään: *”Herran, Herran Henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan ilosanomaa nöyrille, lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kirvoitusta”* (Jes. 61:1).

Mutta on toisiakin paluumuuttajia. Hekin menivät sisälle portista, mutta tulivat kohta jo takaisin. Myös he aloittivat armossa ja kaikki oli hyvin. Sitten he alkoivat nähdä syntinsä suurina. Niin pitääkin. Laki paljasti synnin. Se on itsessään aivan hyvä asia, sillä sen vaikutuksesta ihmisen tulisi pienentyä ja vastaavasti Herran armon tulisi kasvaa. Mutta monet säikähtivät syntisyyttään. He eivät kai tunteneet sanaa: *”Laki tuli maailmaan sitä varten, että rikkomus tulisi suuremmaksi. Mutta missä synti on tullut suureksi, siellä on armo tullut ylenpalttiseksi.”* (Room. 5:20). Siihen asti oli ollut asiat hyvin. Mutta sitten tuli täydellinen harha. Kun armon piti tulla ylenpalttiseksi, häätäntyneet sielut alkoivatkin lain töillä korjailla syntiongelmaansa. *”Jospa voisin tulla vielä kunnollisemmaksi, he pohtivat? Minä yritän parhaani, yritän oikein kunnolla ja tosissaan. Haluan tulla paremmaksi ihmiseksi? Kaikkea tällaista nyt lain sokaisema ihminen keksii. Ja samalla armo katoaa. Kristuksesta ei ole enää syntiselle mitään hyötyä. Ja laki alkaa syyttää entistä kiivaammin. Mitä tarkemmin yrittää ahdistunut uskova noudattaa kaikkia lain kiemuroita, sitä suuremmaksi syyllisyys kasvaa. Vähitellen sielu siirtyy kokonaan armon alta lain alle, taivaan tieltä takaisin kadotuksen tielle. Lain ominaisuus on juuri sellainen: joka turvautuu siihen, tulee kirotuksi. Kaikki muuttuu lain alla kiro-*

ukseksi. ”Ja minä murrann teidän ylpeän uhmanne; minä teen teidän taivaanne raudankovaksi ja maanne vasken kaltaiseksi. Ja teidän voimanne kuluu hukkaan, sillä teidän maanne ei anna satoansa eivätkä maan puut anna hedelmäänsä.” (3. Moos. 26:19,20). Tällainen on lainalaisen ihmisen kohtalo. Ihminen on palannut takaisin hulluuteensa. Samalla unohtui Paavalin varoitussana: ”Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina, älkääkään antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen.” (Gal. 5:1). Lain alle langennut on palannut takaisin orjuuden pesäänsä ja on vaille kaikkea toivoa. Kaikki on mennyt hukkaan. Lakiopettajat ovat myös syyllisiä, he kun eivät kerta kaikkiaan tunne armon evankeliumia. Näitä susia riittää kaikkialla. He eksyttävät kirotuilla opeillaan herkkäuskoiset sielut. Tämä kaikki on hirvittävää katsella ja kuunnella. Jumalan armolapset saatetaan myös omaa tyhmyyttään ja eksytettyinä takaisin kirouksen alle.

Ja tässä sitä sitten riittää vapauden saarnaajalle töitä. Toisinaan tuntuu, että pitää suorastaan huuata ja hakata, sillä niin kauheaa on kaikkea sitä katsella. Se tietää, joka näkee.

Mutta onko laki siis turha ja tarpeeton? Ei toki. ”Jos olisi annettu laki, joka pystyy tekemään eläväksi, silloin vanhurskaus todella perustuisi lain noudattamiseen. Pyhä kirjoitus on kaiken sulkenut synnin vankilaan sitä varten, että se, mitä on luvattu, annettaisiin niille, jotka uskovat Jeesukseen Kristukseen.” (Gal. 3:21,22). Kenelle sitten on laki annettu? ”Tiedämme myös, ettei lakia ole säädetty vanhurskaan takia vaan lainrikkokien ja kurittomien, jumalattomien ja syntisten, rienaajien, epähurskaiden ja saastaisten, isän- ja äidintappajien, murhaajien, haureellisten ja homoseksuaalisuuden harjoittajien, ihmiskauppiain, valehtelijoiden, valansa rikkojien ja kaiken muun takia, mikä on vastoin tervettä oppia. (1. Tim. 1:9,10).

## On palattava takaisin evankeliumiin

Kaikki elämä on evankeliumissa. Ja juuri se on hukassa. Mutta mitä tämä ihmeellinen, hukassa oleva sana pitää sisällään?

Evankeliumi on iloa. Se on ilosanomaa Jeesuksesta, meidän Vapahtajastamme. Kun kaikki muu hänen ulkopuolellaan vaatii jotakin, hän tahtoo vain antaa. Hän haluaa rakastaa. Hän rakastaa, vaikka hänen rakkautensa kohde olisi kuinka ruma tahansa. Olkoon ihmissielu kuinka saastainen tahansa, hän rakastaa sitä. Hän haluaa sen luokseen ja omakseen. Hän haluaa puhdistaa. Siksi hän aina jaksaa kutsua. Hänen rakkautensa kohteena ihminen alkaa parantua. Rakkaus parantaa monia vammoja. Kun ahdistunut sielu tulee kyynellaaksosta peloissaan ja arkana hänen luokseen, hän haluaa johtaa hänet rakkautensa ihmeelliselle ilovuorelle. Jeesuksen rakkaus syntistä kohtaan on käsittämätön. Hän jaksaa rakastaa. Yhä uudelleen hän haluaa antaa anteeksi. Yhä uudelleen hän tahtoo vuodattaa haavoihimme parantavaa öljyä ja viiniä. Hän on Rakkaus. Juuri siksi Isä lähetti hänet pimeytemme ja rakkauttomuuteemme. ”Hän kantaa valtaa harteillaan, hänen nimensä on Ihmeellinen Neuvontuoja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhan Ruhtinas.” (Jes. 9:5). Sellainen Hän on. Hänen rauhansa on kaikkea ymmärrystä ylempi. Siksi me kai usein epäilemme häntä. Emme tahdo hevin uskoa todeksi hänen evankeliumiaan, niin ihmeellinen se on silmissämme. ”Herralta tämä on tullut, ja se on ihmeellinen meidän silmissämme?” (Mark. 12:114). ”Näin sanoo Herra Sebaot: Jos tämä onkin ihmeellistä tämän kansan jäännöksen silmissä niinä päivinä, pitäisikö sen olla ihmeellistä myös minun silmissäni, sanoo Herra Sebaot?” (Sak. 8:6). ”iäti muistettavia ovat ihmeet, jotka hän on tehnyt. Anteeksiantava ja laupias on Herra!” (Ps. 111:4). ”Herra on armahtavainen ja laupias, pitkämielinen ja suuri armossa. Herra on hyvä kaikille ja armahtaa kaikkia tekojansa.” (Ps. 145:8,9). Mitään muuta vastaavaa emme löydä maailmasta.

Evankeliumissa kaikki perustuu siihen, että Kristus kuoli ristillä oikeaan aikaan ja teki sovinnon Jumalan ja ihmiskunnan välille. Vuodattaessaan verensä Jumalalle ainutkertaisena uhrina, Kristus kumosi lain kaikkine käskyineen ja säädöksineen ja naulitsi sen ristiin. Kadotustuomiomme on poissa. Taivas on avoinna maan ääriin asti. Niin ei ole mitään kadotustuomioita niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat” (Room. 8:1). Pelastus on tullut! Kristus on myös meidän elämämme. Meillä on Hänessä elämä ja yltäkylläisyys. Riemuitaan siis siitä! Hän vaikuttaa kaiken. Hän on

meille kaikkea. ”Jumalan vaikutusta on se, mitä te Kristuksessa Jeesuksessa olette. Hänet Jumala on antanut meille viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi. Näin toteutuu kirjoitus: ”Joka ylpeilee, ylpeilköön Herrasta.” (1. Kor. 1:30,31). Moni etsii viisautta, Herra on viisautemme. Moni yrittää kelvata Jumalalle, hän on vanhurskaudemme. Moni yrittää tulla pyhäksi, hän on pyhityksemme. Moni etsii lunastajaa, hän on lunastajamme. Siispä ylpeilemään Herrasta!

Jeesus Kristus tahtoo, että ottaisimme oppia hänestä. Hän sanoo: ”Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielulenne” (Matt. 11:29).

Evankeliumin ihanuus on niin käsittämätön, että luulisin sen kelpaavan niillekin, jotka yhä tekevät matkaa lain alla ja koettavat pystyttää omaa vanhurskauttaan. Riittää kyllä, että vielä nyt juutalaiset pääosin rakentavat kaiken elämänsä tämän vanhurskauden varaan ja ovat sen tähden kirottuja ja tuomittuja.

Miksi kantaa lain iestä, omantunnon soimauksia, orjuutta ja kirousta, kun saa kerran olla niistä vapaa?

### Lepo löytyy Herrassa

Kun itse vaivattuna ja ahdistuksissani tulin joskus kauan sitten oppiäitini luo ja valitin tilaani, hän pyysi lukemaan joitakin lupauksen sanoja Raamatusta. Ja minä luin kun pyydettiin. Näin minä luin: – Siksi hän pystyy nyt ja aina pelastamaan ne, jotka hänen välityksellään lähestyvät Jumalaa. Hän elää iäti rukoillakseen heidän puolestaan (Hepr. 7:25).

– Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan tule Isän luo muuten kuin minun kauttani (Joh. 14:6).

– Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman (Ap. t. 4:12).

Tällaisia raamatunkohtia luin hänen kehotuksestaan. Sitten hän voitonriemuisella äänellä kysyi. ”Mitäs nyt sanot!” Siihen ei osannut muuta sanoa kuin ”aamen”. Ilo oli jälleen palannut synkkään sieluun. Ja sitten oli aika keittää voitonpäivän kahvit. Sydän iloa ja kiitollisuutta täynnä sain lähteä kotimatalle.

Elämää syntyy siellä missä opitaan elämään Kristuksesta ja aletaan etsiä yhä läheisempää yhteyttä häneen. Armo ja rauha virtaavat tuolloin hänestä meihin. On kirjoitettu: ”Yhä runsaampana tulkoon osaksenne armo ja rauha, jonka Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tunteminen antaa” (2. Piet. 1:2). Silloin ei ole niin suurta väliä miten meidän käy elämässämme. Kaikki ohjaket ovat hänellä. Vaikeinakin hetkinä sanomme yhdessä sairausvuoteella makaavan vaimoni kanssa: ”Kävi miten kävi, aina käy hyvin”.

Ennen kuin opimme tuntemaan häntä, Jumalan on nöyryytettävä ja rikottava meidät. Näin on aina ollut. ”Ennen kuin minut nöyryytettiin, minä eksyin, mutta nyt minä noudatan sinun sanaasi” (Ps. 119:67). ”Hyvä oli, että jouduin nöyrytymään, näin minä opin sinun määräyksesi” (Ps. 119:71). ”Minä tiedän, Herra, että sinun päätöksesi ovat oikeat - oikein oli, että panit minut nöyrytymään” (Ps. 119:75).

Herra on todella ihmeellinen. ”Hänen kätensä on tehnyt mahtavia tekoja, hän on lyönyt hajalle ne, joilla on ylpeät ajatukset sydämessään. Hän on syössyt vallanpitäjät istuimiltaan ja korottanut alhaiset. Nälkäiset hän on ruokkinut runsain määrin, mutta rikkaat hän on lähettänyt tyhjin käsin pois.” (Luuk. 1: 51–53).

Jeesus Kristus on liian ihmeellinen, että voisimme häntä oppia kokonaan tuntemaan. Mutta me voimme silti elää hänessä ja hänelle. Se mitä hänestä tiedämme ja ymmärrämme, riittää meille iankaikkiseksi elämäksemme. Koska Kristus on elämämme, vain hän voi tyydyttää halajamisemme hyvydellään. Kerran hän tulee noutamaan niitä, jotka hänen tulemustaan odottavat. Me, jotka kerran nöyryimme hänen väkevän kätensä alle, odotamme rikottuinakin häntä niin kuin morsian odot-

taa sulhastaan. Sana lupaa: ”kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa” (Kol. 3:4).

Mutta nyt olemme vielä matkalla. Nyt tulee kasvaa hänen tuntemisessaan. Se on tärkein tehtävämme.

”Ja lopuksi: olkaa kaikki yksimielisiä, jakakaa toistenne ilot ja surut, rakastakaa toisianne ja olkaa hyväsydämiä ja nöyriä” (1. Piet. 3:8).

Aamen.